

Aktuality v právu**Problematika stížností
v novém správním řádu**

PETR KOLMAN

Motto: Jsme zemí kverulantů¹

Vážení akademičtí čtenáři,

nejen učitelé správního práva na PrF a ESF naší univerzity dobře vědí, že byl přijat **nový** a dlouho očekávaný správní řád - z. č. 500/2004 Sb., s účinností od 1. 1. 2006. Veřejnou správu, ale samozřejmě nejen ji, čeká tedy mnoho **nového**. Jak již napovídá název naší rubriky, věnujeme se zde aktuálním právním problémům, proto bychom nyní stěží hledali vhodnější téma, než jakým je právě nový správní řád!

Cílem předloženého článku je seznámit čtenáře s **novou** úpravou důležitého institutu s t í ž n o s t í.

Právněteoreticky můžeme rozlišit

- 1) Stížnosti
- 2) Oznámení
- 3) Podněty občanů²

Stížností, můžeme rozumět takové podání, které se přímo týká zájmů stěžovatele. Ostatní stížnosti bývají chápány jako *oznámení*, mezi *podněty* se pak zařazují taková podání, kterými je sledován širší společenský prospěch³ (resp. zájem, který v praxi nemusí být samozřejmě pokaždé celospolečensky užitečný). *Oznámení* můžeme zjednodušeně chápat jako stížnost podanou ve prospěch jiného, institut *podnětu* se svou intenzivnější společenskou povahou naopak blíží k institutu petice. V našem článku se budeme věnovat, jak již název napovídá, problematice *stížností*, a to její

-
- 1 Cit. P. Rychetský (v nadsázce) in „Ako bolo na Rychetskom“, Octopus (čas. studentů PF MU v Brně) č. 43, 2005 str.5, autorem článku o setkání studentů s předsedou ÚS ČR byl D. Samol.
 - 2 V rámci „pozitivního“ práva můžeme toto rozdělení nalézt v „legendární“ vládní vyhlášce č. 150/1958 Ú.l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících. Tato poznámka je samozřejmě činěna při vědomí spornosti právní závaznosti této vládní vyhlášky, viz níže v textu.
 - 3 Srov. Madar, Z.: Slovník českého práva, 2. rozšířené a doplněné vydání, Linde Praha, 1999, s. 1420 (zpracovatel hesla P. Průcha).

nové úpravě v novém správním řádu. Než však přistoupíme k zákonné rovině právní úpravy, je vhodné postoupit v hierarchii českého práva výše (vlastně nejvýše) a zeptat se, jak je to s ústavněprávním zakotvením práva podávat stížnosti na činnost orgánů veřejné správy (resp. proti nevhodnému chování úředních osob). Na rozdíl od práva petičního⁴ nemají „stížnosti“ přímé ústavní zakotvení, nicméně to neznamená absolutní absenci tohoto institutu v naší *normě norem*.⁵ V. Mikule k této věci píše, že oprávnění podat stížnost a povinnost orgánu veřejné správy na ni odpovědět vyplývají ze samotné povahy veřejné správy jakožto služby – neboť podle ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy „státní moc slouží všem občanům“.⁶ Stížnostní oprávnění tedy existovalo a existuje přímo ex constitutio.

Ale zpět ke správnímu řádu. Správní řád je bezpochyby jedním z nejvýznamnějších právních předpisů, se kterými české správní právo (dále jen SP) pracuje; v sektoru SP procesního (jako subsystému SP) se jedná o předpis nejzásadnější.

Dodejme, že podle novelizovaného znění ustanovení § 12 odst. 2 zák. č. 2/1969 Sb., plní *koordináční* úlohu v oblasti správního řízení, které je správním řádem upraveno, Ministerstvo vnitra ČR.

V tomto novém předpisu je úpravě **stížností** věnováno především ustanovení § 175, jež minimálně v rámci správního řízení od 1. ledna 2006 nahradí používání vládní vyhlášky č. 150/1958 Ú. l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících.⁷ Za zmínku stojí, že se jednalo skutečně o vládní vyhlášku, nikoliv o vládní nařízení. K problematice právní (ne)závaznosti ve veřejné správě „populární“ *stopadesátky* bylo toho v právní publicistice napsáno mnoho, připomeňme např. slova V. Mikuleho: „Byla považována za právní předpis, ačkoliv jím ve skutečnosti nebyla; podle § 90 odst. 1 Úst. z roku 1948 mohla vláda k provedení určitého zákona a v jeho mezích vydávat nařízení, o takový případ tu však nešlo, chybělo zákonné zmocnění.“⁸ Spolu s citovaným autorem docházím k závěru, že závaznost zmíněné vyhlášky z právního hlediska nepřesahovala a de iure nadále nepřesahuje (a ani přesahovat nemůže) okruh subjektů, jež jsou vládě a jejím usnesením podřízeny. Rozporuplná vyhláška byla nakonec

4 Viz čl. 18 LZPS.

5 Srov. Frumarová, K.: Ochrana před nečinností veřejné správy v českém právním řádu, Linde Praha, 2005, str. 131, autorka zde rovněž hovoří o jistém volnějším ukotvení stížnostního oprávnění, např. přes čl. 10 a 17 odst. 5. LZPS. Z dalších autorů zastávajících toto stanovisko připomeňme Veselý, T., Sládeček, V.: Stížnosti na policii v České republice, Správní právo č. 4/1996, str. 197 a 198.

6 V. Mikule, in: Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, C. H. Beck, 2003, str. 531.

7 Srov. Kaucký, J.: Nový správní řád – z. č. 500/2004, Veřejná správa (týdeník vlády ČR), 47/2004.

8 Cit. V. Mikule, in: Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, C. H. Beck, 2003, str. 531.

v ČR zrušena z. č. 370/2005 Sb., a to od 1. 1. 2006; na Slovensku ji derogoval § 25 z. č. 152/1998 Z. z. o stížnostech.⁹

Stížnosti v akci

Každá osoba, která byla dotčena *nevhodným* chováním úředních osob nebo postupem správního orgánu, má zákonné právo - dle ustanovení § 175/odst. 1 SŘ - obracet se na správní orgány se *stížnostmi* proti zmíněnému závadnému chování či postupu správního úřadu (jazykem našeho SŘ - správního orgánu). Tuto možnost má však pouze v případě, že jí správní řád neposkytuje jiný prostředek ochrany. Jiným ochranným nástrojem podle nového SŘ může být především:

1) **Opravný prostředek** (at již *řádný* - odvolání, rozklad, nebo *mimořádný* - proti již pravomocnému rozhodnutí). Takovým opravným prostředkem je podle nového SŘ žádost o provedení obnovy řízení (§ 100 SŘ); tzv. dozorčími prostředky jsou obnova řízení nařízená správním orgánem a přezkumné řízení, v němž se přezkoumává zákonnost rozhodnutí (§§ 94 - 99). Novým institutem oproti „starému“ SŘ je tzv. nové rozhodnutí (§§ 101, 102 SŘ).

2) **Opatření proti nečinnosti** - viz § 80 SŘ.¹⁰

Bylo by samozřejmě nesmyslné, kdyby dotčené (poškozené) osoby ne reflektovaly na tyto standardnější ochranné prostředky a uchýlovaly se ke specifickému instrumentu stížností. Rovněž by bylo samozřejmě mylné zaměřovat (a v důsledku toho irrelevantně využívat) stížnost namísto správní žaloby dle z. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Pod zákonodárcem použitým pojmem *nevhodné chování*, který je bezpochyby značně široký a relativně těžko pregnantně uchopitelný, můžeme si představit širokou paletu nemístného jednání ze strany úředních osob porušující zásady slušného chování a vystupování¹¹, či jednání, které dehonestuje, zesměšňuje či jinak napadá lidskou důstojnost dotčené osoby. Za nevhodné jednání možno pokládat i takový přístup pracovníka správního úřadu, který řádně nebo vůbec nevyslechne osobu. Konkrétním příkladem nevhodného chování je např. tykání občanu vietnamské národnosti či poučování nepřiměřeně afektovaným hlasem o tom, co má dotčená fyzická osoba vědět. Tedy každé jednání, které se neslučuje se zásadou

9 Cit. § 25 tohoto zákona: „Zrušuje sa vládna vyhláška č. 150/1958 Ú.v. o vybavovaní sťažností, oznámení a podnetov pracujúcich.“

10 Dle § 80 odst. 1, nevydává-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, **nařízený** správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.

11 Ondruš, R. in: Správní řád - nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami, Linde Praha, 2005, str. 496 uvádí konkrétně kupříkladu okřikování dotčené osoby nebo snižování osobní vážnosti osoby invektivami k jejím znalostem a schopnostem.

správného řízení, že veřejná správa je službou veřejnosti.¹² Do režimu § 175 ovšem nespadá, jak jsme již naznačili výše, obrana proti nečinnosti správních úřadů; na tu se vztahuje zvláštní ustanovení obsažené v § 80 SŘ.

Jak jsem už uvedl v předešlém textu, pojem *nevhodné chování* otevírá osobám vstupujícím do kontaktu s naší veřejnou správou relativně široký prostor ke stížnostem, což na jednu stranu možno přivítat, protože veřejná správa je skutečně službou veřejnosti a nevhodné chování by tam nemělo mít místo, avšak současně do jisté míry napomáhá k rozšíření dimenze pro neadekvátní stížnosti.

Vážení akademičtí čtenáři, nový SŘ ukotvuje zásadu určité silné ochrany stěžovatele, podle zákona podání stížnosti nesmí být stěžovateli na újmu. Z právního hlediska by tedy nemělo docházet k tomu, aby stěžující si osoby, byť někdy celé administrativní řízení hodně *ztěžují* byly na svých právech jakkoliv umenšeny.¹³ Na druhou stranu musíme přiznat, a zkušenější pracovníci ve veřejné správě mi dají jistě za pravdu, že mnohdy řádné a důrazné (nikoliv ovšem s prvky šikany) vymáhání zákonných povinností po účastnících správních řízení vnímají tyto subjekty již jako újmu.

Dále pak zdůrazněme skutečnost, že právní odpovědnost za trestný čin nebo správní delikt není tímto nikterak dotčena. Právník a pedagog R. Ondruš k této věci uvádí: „Zásada non bis in idem (ne dvakrát v jedné věci) tu neplatí. Uložení pracovněprávní sankce v důsledku odůvodněné stížnosti spočívající ve snížení osobního ohodnocení či ve výtce nebrání postihu pachatele pro trestný čin či správní delikt spáchaný stejným jednáním.“¹⁴

Pracovníku správního orgánu je z právního hlediska zachováno právo obrany proti zvláště nepravdivým, pomlouvačným anebo občanské cti a lidské důstojnosti se dotýkajícím „stížnostem“, a to v rovině trestněprávní: **Pomluva** dle § 206 odst. 1 tr. zákona: „Kdo o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou újmu, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.“ Dále též v rovině občanskoprávní: dle § 11 a násl. z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník - ochrana osobnosti.

V praxi se může stát - mimo tisíce jiných alternativ, které život přinášejí -, že někdo podá stížnost na pracovníka správního orgánu, která se dotkne

12 Např. - „Jak to že nevíte, že máte mít to a to razítko či formulář?“ nebo „Myslíte si že tu mám jen Vás?“ - řečeno nepříjemným povýšeným hlasem správního úředníka.

13 R. Ondruš ve svém komentáři ke správnímu řádu mj. používá trefný obrat, že vůči stěžovateli není možno „zaujímát extrémní polohy v rámci správního uvážení“. - (Confer: Ondruš, 2005, str.497) Vážnějším zájemcem o problematiku *správního uvážení* možno doporučit monografii S. Skulové: *Správní uvážení - základní charakteristika a souvislosti pojmu*, Masarykova univerzita v Brně, 2003.

14 Cit. Ondruš, R.: *Správní řád - nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami*, Linde Praha, 2005, str. 497.

úředníkovy občanské cti, ale stěžovatel posléze tvrdí – a to jak popravdě, tak z důvodu vyhnout se právním následkům –, že „nactiutrhačskou“ stížnost podal žertem (nevážně). Zde je dobré připomenout judikát Nejvyššího soudu ČR z roku 2004: „V případě pochybností o charakteru posuzovaného jednání (tj. zda bylo míněno vážně nebo zda se jednalo pouze o žert) je s ohledem na požadavek právní jistoty třeba přičíst fakt této nejasnosti k tíži toho, kdo ji svým jednáním způsobil (nikoliv tedy k tíži toho, kdo si měl takovéto jednání vyložit z hlediska, zda bylo míněno vážně či nikoliv).“¹⁵ V našem případě by to bylo přičteno k tíži „žertujícího stěžovatele“. Proto toto jednání nedoporučujeme.

Ochranu proti hrubě urážlivým způsobem formulovaným stížnostem možno nalézt i přímo v z. č. 500/2004 Sb., a to v ustanovení § 62 odst. 2, podle kterého lze uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo učiní *hrubě urážlivé* podání.¹⁶ Právní forma této pokuty je ex lege *rozhodnutí* (nutno splnit příslušné obsahové a formální náležitosti) nikoliv usnesení a je možné ji udělit i opakovaně.

V jaké formě lze stížnost podat? Zákon tu vychází stěžovatelům vstříc a vytváří pro ně (resp. pro nás) relativní komfort, protože stížnost lze podat jak písemně tak ústně, úřad tedy musí ex lege přijmout oba typy podání. Z pohledu právní zkušenosti, a to z důvodu právní jistoty si dovoluji stěžovatelům doporučit spíše písemný typ. V případě, že se jedná o ústní „správní reklamaci“, kterou objektivně nelze ihned vyřídit, je správní orgán povinen sepsat o ní písemný záznam.¹⁷

Kam stížnost podat? Stížnost se podává – dle § 175/odst. 4 SŘ – u toho správního orgánu,¹⁸ který vede řízení. Tento správní orgán je ex lege povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné,

15 Srov. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2004, sp. zn. 30 C do 1912/2003.

16 Zdůrazněme fakt, že zákonodárce zde použil výraz **hrubě** urážlivé podání, nikoliv jen urážlivé podání. Smyslem takto formulovaného ustanovení je vyvarovat se ukládání pořádkových sankcí za bagatelní prohřešky, které mohou být mnohdy pouhým nedorozuměním plynoucím např. z rozdílného sociálního a kulturního prostředí, ze kterého pochází úřední osoba a účastník řízení.

17 Tedy nikoliv **protokol** ve smyslu ustanovení § 18 SŘ. O ústním jednání a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje **protokol**. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.

18 Zákonodárce tu použil výraz *správní orgán* (stejně jako v celém zákoně č. 500/2004 Sb.); z pohledu vědy správního práva a právní teorie vůbec se jeví jako diskutabilní, zda by nebylo vhodnější a přesnější použití termínu *správní úřad*. K problematice pojmů *správní orgán* vs. *správní úřad* např. Průcha, P.: Správní právo – obecná část, Masarykova univerzita v Brně, 2003, str. 76. Autor, aby zbytečně nerozptyloval pozornost čtenáře, tuto otázku zde nenastoluje, a tudíž neřeší. Není vyloučeno, že se k tomuto problému vrátí a komplexněji vyjádří v některém ze svých budoucích článků.

vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci.¹⁹ Správní úřad (jazykem našeho SR – správní orgán) tedy nemá automatickou povinnost vyslyšet např. osoby, vůči kterým je stížnost vedena, záleží na jeho administrativní úvaze, měla by zde být zohledněna relevance celé stížnosti, aby nedocházelo ke zbytečnému zatěžování osob v neodůvodnitelných případech. Zajímavou otázkou je jak postupovat v případě tzv. „váhajícího stěžovatele“. Tedy takového, který podá stížnost, ale pak se již nedostavuje k podání doplňujícího vysvětlení nutného k realizaci prošetření předmětné stížnosti. Podle mého názoru – po gramatickém a teleologickém výkladu relevantních ustanovení SR – nelze v takovém případě ze strany správního orgánu využít institutu předvedení podle SR.²⁰ Je samozřejmě pravda, že nedostavující se a nespolupracující stěžovatel své věci nikterak neprospívá a může vést – podle konkrétní situace – k odložení stížnosti.

Česká úprava stížností v SR nijak neřeší (na rozdíl od slovenského zákona o stížnostech) problematiku tzv. *anonymních* stížností. Přirozeně můžeme očekávat, že v praxi se i takovéto vyskytnou. Slovenský zákon 152/1998 Z. z. v ustanovení svého § 8 mj. uvádí, že anonymní stížnost (slovensky anonymná sťažnosť) se vyřizuje, když obsahuje konkrétní údaje, které nasvědčují tomu, že byl porušen právní předpis.²¹ Jak je tomu tedy u nás s anonymními stížnostmi? Vyjdeme-li z ustanovení § 175 odst. 1 SR, na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu se mohou obracet pouze dotčené osoby, nikoliv každý. Připomeňme si teoretické rozlišení stížnosti a oznámení uvedené na začátku tohoto článku. Zrekapitulujme si tedy, že stěžovatelem v režimu § 175 SR může být jen ten, kdo byl nějak dotčen, a proto při obdržení anonymní administrativní stížnosti správní orgán neví a ani vědět nemůže, zda jde o stížnost od oprávněného subjektu, proto se dle mého názoru na anonymní stížnosti citovaný „stěžovatelský“ režim správního řádu nevztahuje. Správní orgán by např. ani nemohl – z logiky věci – splnit svou informační povinnost dle § 175/odst. 5 vůči stěžovateli.²²

Stížnost musí být vyřízena do 60 dnů *ode dne jejího doručení* správnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. Porovnáme-li tuto lhůtu se Slovenskem, tak tam činí „základní lhůta“ pouze 30 dnů, ode dne, kdy byla stížnost správnímu úřadu doručena, teprve ve složitějších případech se prodlužuje na 60 dnů (resp. v zcela mimořádných na 90 dnů).²³

19 Viz. § 175/odst. 4.

20 K stejnému závěru dochází ve svém komentáři i R. Ondruš.

21 Srov.: „Sťažnosť, v ktorej sťažovateľ neuvádza svoje meno, priezvisko a adresu (právnická osoba svoj názov a sídlo), je anonymná sťažnosť. Anonymná sťažnosť sa vybavuje, ak obsahuje konkrétné údaje, ktoré nasvedčujú, že bol porušený právny predpis.“

22 O problematice informování stěžovatele bude pojednáno níže.

23 Srov. § 13 z.č. 152/1998 Z.z. o stížnostech.

Zpět do ČR: O vyřízení stížnosti musí být stěžovatel v této šedesátidenní lhůtě vyrozuměn. Stanovenou lhůtu lze překročit jen tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti.

Byla-li stížnost shledána důvodnou (ať již zčásti, či zcela), je správní orgán povinen *bezodkladně* učinit nezbytná opatření k nápravě. Dokdy musí správní orgán tuto nápravu učinit? Zákonodárce vědom si staré dobré zásady, že pokud došlo k pochybení, má dojít k nápravě co nejdříve, stanovil maximálně vstřícný termín vůči dotčeným-poškozeným osobám. A to *bezodkladně!* O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě má správní orgán ex lege povinnost učinit záznam do spisu. Pozor, stěžovatel nemá automatický nárok na vyrozumění o této věci, ten mu vzniká pouze tehdy, jestliže o to sám požádal.

Vzniká zde tedy zajímavá právní situace ohledně informování stěžovatele - na jedné straně má dle § 175 odst. 5 právo být o vyřízení stížnosti ve lhůtě 60 dnů vyrozuměn (správní úřad to má přímo ex lege za povinnost i bez žádosti stěžovatele) avšak na straně druhé dle § 175 odst. 6 o výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě může být stěžovatel informován pouze na základě své žádosti. Dovoluji si presumovat, že v praxi bude asi určitý problém, která informace (či její část) spadá ještě pod odstavec pátý a která pod odstavec šestý. Stěžovatelům majícím zájem o informace, doporučuji zaujmout ofenzivní pozici, tedy aby si - pro splnění podmínky stanovené v ustanovení § 175/odst. 6 SŘ - o zmíněnou informaci aktivně *expressis verbis* požádali. Legislativně transparentnější (a tedy právněteoreticky kvalitnější) se mi jeví úprava slovenská, obsažená v ustanovení § 19 z. č. 152/1998 Z. z. o stížnostech²⁴, která dává automaticky stěžovateli právo na informace i o provedených nápravných krocích, tedy bez nutnosti zvláštní žádosti. De lege ferenda bych se přimlouval v tomto bodě za „následování slovenské cesty“, protože se mi nejví pravděpodobně a logické, že by si nějaký subjekt stěžoval, aniž by chtěl vědět, jaké nápravné kroky správní úřad ve věci učiní (resp. učinil).

Má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, a z povahy věci samé nepůjde asi o žádnou vzácnost, může požádat *nadřízený* správní orgán, aby *přešetřil* způsob vyřízení stížnosti.²⁵ V případě, že se jedná o ústřední orgán státní správy, který z logiky věci nemá žádný instančně nadřízený správní orgán, pak stíž-

24 V originále: „Oznámenie o vybavení stážnosti: Výsledok prešetrenia stážnosti sa oznamuje stážovateľovi písomne s odôvodnením, či je stážnosť opodstatnená alebo neopodstatnená. V prípade, že sa zistila opodstatnenosť stážnosti, uvedú sa v oznámení aj opatrenia prijaté alebo vykonané na odstránenie zistených nedostatkov. Ak nemožno prešetřit predmet stážnosti, orgán verejnej správy to bez zbytočného odkladu oznámi stážovateľovi.“

25 Viz. § 175 odst.7 SŘ.

nost prověřuje příslušný ministr nebo jeho vedoucí (předseda)²⁶ v případě jiného ústředního orgánu, v jehož čele nestojí pověřený člen vlády.

Zajímavou a spornou otázkou je v oblasti stížností vztah mezi zák. č. 500/2004 a ustanovením § 102 odst. písm. n) z. č. 128/2000 Sb., o obcích. V citovaném ustanovení vyhrazuje zákon o obcích radě obce mj. pravomoc **stanovit pravidla (!)** pro přijímání a vyřizování stížností. Dnešní legislativa nedává jasnou odpověď, který z výše zmíněných zákonů je v postavení zákona speciálního (tudíž majícího prioritu) vůči tomu druhému, mám za to, že praxe si v tomto směru vyžádá novelu (patrně z. o obcích). Nyní nelze než radám obcí *doporučit*, aby svá „stížnostní pravidla“ harmonizovaly s novým správním řádem, nicméně nelze to na nich – podle mého soudu – kategoricky vynucovat.²⁷ Pokud zákonodárce chtěl omezit akční radius obecních rad v oblasti stížností, měl to *expressis verbis* učinit, to se však nestalo.

Vážení univerzitní čtenáři, k souboru jevů týkajících se stížností v rámci správního řízení by se toho dalo napsat samozřejmě ještě mnoho, aby si však čtenářská obec *nestěžovala*, že zabírám místo dalším akademickým autorům, tak zde svůj text dobrovolně končím.

26 Např. předseda Českého statistického úřadu či předseda ÚOHS.

27 Subjektivně se domnívám, že problém tkví ve skutečnosti, že zákonodárce při přípravě a schvalování nového správního řádu opomněl existenci ustanovení § 102/odst.2 písm.n) z.č.128/2000 Sb.